

Sygn. akt III K 281/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Wiesław Rodziewicz

Protokolant: Katarzyna Hołowaty

Prokurator: Tomasz Błaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 roku

sprawy:

A. W. (1) córki J. i T. z domu M.

urodz. (...) we W.

oskarżonej o to, że:

w dniu 16 lipca 2019 roku we W. przywłaszczyła sobie powierzoną jej na podstawie umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 22 czerwca 2016 roku cudzą rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 369.000 złotych brutto na szkodę firmy (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

* * *

I. oskarżoną **A. W. (2)** uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. **284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 294 § 1 k.k.** wymierza jej karę **roku** pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza A. W. (2) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby, zobowiązując oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje A. W. (2) do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 74.386,42 (siedemdziesiąt cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt sześć 42/100) złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza jej opłatę w wysokości 180 złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIIK 281/20	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>A. W. (2)</p>	<p>pkt I wyroku</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>A. W. (2) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej OC-CAR we W. w dniu 22 czerwca 2016r. zawarła umowę leasingu operacyjnego nr (...) z (...) sp. z o.o. w W..</p>	<p>wyjaśnienia A. W. (2)</p>	<p>172</p>	

Przedmiotem leasingu był samochód osobowy marki P. (...) o wartości 369.000 zł brutto.			
zeznania D. W.	73		
zeznania P. G.	93-94		
umowa wraz z załącznikami	6-14		
dokumentacja dot. umowy leasingu	111-122		
W 2018r. A. W. (2) z uwagi na trudności finansowe i sytuację zdrowotną zaprzestała terminowej spłaty rat. Ostatniej wpłaty dokonała 31 maja 2019r.	wyjaśnienia A. W. (2)	172	
zeznania D. W.	73		
zeznania P. G.	93-94		
zestawienie wpłat	123-160		
dokumentacja lekarska	223-236		
W związku z upływem terminu uregulowania zaległych rat w dniu 02 lipca 2019r. (...) sp. z o.o., po uprzednim wezwaniu do uregulowania zaległości, wypowiedział umowę leasingu nr (...) i wezwał A. W. (2) do wydania przedmiotu leasingu i zwrotu na parking (...) w terminie do 16 lipca 2019r.	wyjaśnienia A. W. (2)	172	

zeznania D. W.	73		
zeznania P. G.	93-94		
wypowiedzenie umowy	15		
wezwanie do zapłaty	108		
A. W. (2), pomimo wezwań, nie zwróciła pojazdu P. (...).	wyjaśnienia A. W. (2)	172	
zeznania D. W.	73		
wezwania do wydania	55, 77, 237,241		
A. W. (2) dokonała na rzecz przedmiotowej umowy leasingu wpłat na łączną kwotę 294.613,58 zł.	zeznania P. G.	93-94	
A. W. (2) w grudniu 2019r. udzieliła pełnomocnictwa procesowego Kancelarii (...) celem reprezentowania jej przed (...) Sp. z o.o. z tytułu wzajemnych rozliczeń wynikających z umowy leasingu, w tym prowadzenia negocjacji w sprawie spłaty zadłużenia, rozliczenia wpłat. W oparciu o pełnomocnictwo Kancelaria (...) zwracała się do M. (...) o zawarcie ugody celem spłaty zadłużenia z umowy leasingu.	pełnomocnictwo	243	
wnioski o zawarcie ugody	238-239, 240, 242		

<p>M. (...) wystąpiło do Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. XX GNC 902/20) z powództwem o zapłatę z weksla, wystawionego przez A. W. (2) w trakcie zawierania umowy leasingu.</p> <p>A. W. (2) wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, w których sprzeciwiła się sposobowi rozliczenia umowy leasingu, kwestionując okoliczności wypowiedzenia umowy leasingu.</p>			
<p>pozew o zapłatę</p>	<p>276b-276f</p>		
<p>zarzuty od nakazu zapłaty</p>	<p>248-249</p>		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia A. W. (2)	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, w których opisała ona prowadzona działalność i okoliczności zawarcia umowy leasingu pojazdu. Jej zeznania w tej części były wiarygodne i potwierdzone dokumentacją i zeznaniami P. G.. Również okoliczność wypowiedzenia umowy leasingu i nie zwrócenia pojazdu nie była przez oskarżoną kwestionowana, co wpisuje się w pełni w ustalony stan faktyczny.	
zeznania D. W.	Świadek zeznając na okoliczności zawarcia i wypowiedzenia umowy leasingu przedstawił te okoliczności zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonej i zeznaniami przedstawiciela M. (...). W tej części jego zeznania zostały uznane za wiarygodne i posłużyły do ustalenia stanu faktycznego.		
zeznania P. G.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w całości. Świadek w zgodzie z dokumentacją opisał tryb zawarcia, przebieg i okoliczności zakończenia umowy leasingu zawartej z A. W. (2). Sąd nie znalazł żadnych okoliczności		

	podważających wiarygodność jego zeznań.	
umowa wraz z załącznikami	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
wypowiedzenie umowy	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
dokumentacja dot. umowy leasingu	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
wezwania do wydania	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
wezwanie do zapłaty	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
zestawienie wpłat	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
dokumentacja lekarska	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
wnioski o zawarcie ugody	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
zarzuty od nakazu zapłaty	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	
pozew o zapłatę	Nie budził wątpliwości do prawdziwości i wiarygodności.	

<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>wyjasnienia A. W. (2) związane z wnioskiem i wykup pojazdu</p>	<p>Okoliczność ta była wskazywana przez oskarżoną. Nie znalazła ona potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w dokumentacji nadesłanej z sądu Okręgowego w Warszawie, z której nie wynika, by zgłaszany był taki wniosek. Co więcej to nie oskarżona "podała sprawę" do Sądu, lecz uczynił to jej przeciwnik procesowy - M. (...).</p>	
<p>zeznania D. W. związane z wnioskiem i wykup pojazdu i korespondencją Millennium (...)</p>	<p>Okoliczność złożenia wniosku o wykup pojazdu była podawana przez świadka w postępowaniu przygotowawczym i sądowym. Nie znalazła ona jednak potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w dokumentacji nadesłanej z sądu Okręgowego w Warszawie, z której nie wynika, by zgłaszany był taki wniosek.</p> <p>Żaden z dokumentów nie potwierdza również twierdzeń świadka odnośnie prób wznowienia umowy leasingu i</p>		

	uzyskania prolongaty spłaty bezpośrednio po wypowiedzeniu umowy. Przeczy to twierdzeniom świadka, gdyż pierwszymi dokumentami wskazującymi na wolę ugodowego załatwienia sprawy - i to w części dotyczącej rozliczenia umowy leasingu - są dokumenty wytworzone przez Kancelarię (...) Sp. z o.o.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	A. W. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 k.k. polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu			

karnego jest więc
bezprawne, z wyłączeniem
osoby uprawnionej,
rozporządzenie rzeczą
ruchomą znajdującą się w
posiadaniu sprawcy przez
włączenie jej do swego
majątku i powiększenie
w ten sposób swojego
stanu posiadania lub
stanu posiadania innej
osoby albo wykonywanie
w inny sposób w stosunku
do rzeczy ruchomej
uprawnień
właścicielskich, bądź też
przeznaczenie jej na cel
inny niż przekazanie
właścicielowi (wyrok SN
z 6 stycznia 1978 r., V
KR 197/77; wyrok SA w
Lublinie z 3 grudnia 1998
r., II Aka 176/98). Ze
względu na fakt władania
(posiadania) rzeczą lub
prawem majątkowym
przez przywłaszczającego
przed dokonaniem
przywłaszczenia, samo
przywłaszczenie musi
zostać przez niego
w odpowiedni sposób
zamanifestowane na
zewnątrz. Owo
uzewnętrznienie
przywłaszczenia
przyjmować musi postać
zachowania,
uniemożliwiającego
osobie, której przysługuje
odpowiednie prawo do
rzeczy, swobodne nią
rozporządzanie. Sprawca
dla dokonania tego
przestępstwa musi podjąć
jedną chociażby czynność
w stosunku do rzeczy
ruchomej lub prawa
majątkowego, która
wskazuje, iż traktuje

on rzecz lub prawo majątkowego tak jakby był właścicielem. Kwalifikowaną formą powyższego przestępstwa określona w art. 284 § 2 k.k. jest sprzeniewierzenie.

Elementem

kwalifikującym jest w tym wypadku charakter przywłaszczonej rzeczy, którą właściciel powierzył sprawcy w określonym celu. W tym wypadku sprawca ma całkowitą świadomość tego, że rzeczy tej może używać tylko w granicach określonych przez właściciela. Powierzenie rzeczy ruchomej polega zatem na przekazaniu sprawcy władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub innej osobie posiadającej prawo do rzeczy. Powierzenie oznacza więc przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią jak swoją własnością, z

jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania przez osobę, której rzecz jest powierzona. Rzecz ruchoma może zostać przekazana z jednoczesnym upoważnieniem sprawcy do czynienia z niej użytku (użyczenie lub wynajęcie rzeczy) lub bez takiego uprawnienia (np. oddanie w depozyt, zastaw) albo z

poleceniem postępowania z rzeczą w określony przez przekazującego sposób (np. wręczenie pieniędzy z poleceniem wpłacenia ich na określone konto (M. Dąbrowska - Kardas, P. Kardas: Nowa kodyfikacja karna. Kodeks karny. Przesłępstwa przeciwko mieniu, Warszawa 1998, s. 164 oraz A. Marek: Prawo karne. Zagadnienia teorii i praktyki, Warszawa 1997, s. 530). Jak wynika z powyższego istotnym elementem tak rozumianego powierzenia jest zastrzeżenie zwrotu rzeczy ruchomej.

W realiach niniejszej sprawy A. W. (2) była posiadaczką powierzonej jej rzeczy ruchomej - samochodu P. (...) nr rej. (...). R. ta była jej powierzona z obowiązkiem zwrotu. Wynika to bezpośrednio z istoty umowy leasingowej, której essentialia negoti stanowi m.in. to, że leasingodawca pozostaje właścicielem rzeczy do czasu spłaty rat leasingowych i wykupu przedmiotu umowy, a leasingobiorca może korzystać z rzeczy przed wykupem pojazdu, z tym zastrzeżeniem, że w razie wypowiedzenia umowy leasingu z powodu zaległości w spłacie rat winien on bez zbędnej zwłoki zwrócić przedmiot umowy leasingodawcy. A. W. (2) zatrzymała pojazd P. i nie wydała go na żądanie

uprawnionego właściciela rzeczy.

Dla bytu przestępstwa z art. 284 k.k. niezbędny jest przy tym zamiar tzw. animus rem sibi habendi czyli zamiar zatrzymania cudzego mienia dla siebie lub innej osoby, bez żadnego tytułu. Strona podmiotowa przestępstwa z art. 284 k.k. ma charakter umyślny i kierunkowy. Sprawca tego czynu działa w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy. Dla ustalenia zamiaru przywłaszczenia nie wystarczy by sprawca się na to godził, a więc zamiar ewentualny, niezbędne jest to by tego chciał, by to było jego celem. O zachowaniu umyślnym można mówić jedynie wtedy, gdy sprawca obejmuje swoją świadomością wszystkie istotne elementy czynu, wszystkie jego podstawowe znamiona, a istotnym wyznacznikiem tego, że sprawca obejmuje czyn swój świadomością, a zatem i umyślnością jest jego zamiar (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 lipca 1999 roku w sprawie II Aka, 136/99, OSA 2000/5/38 w Poznaniu). Utrwalony jest od dawna pogląd zgodnie, z którym istotą przywłaszczenia jest zamiar nie bezprawnego władania cudzą rzeczą, ani nie bezprawne nią

dysponowanie, czy nawet bezprawne zatrzymanie, lecz trwale włączenie przez sprawcę przedmiotu przestępstwa do własnego majątku i jest to przestępstwo skutkowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2010 r. II AKa 443/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r. IV KK 31/07). Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (wyrok Sądu Najwyższego z 14.01.2003, sygn. akt II KKN 273/01, Prok. i Pr. 2003/7-8/9).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w zachowaniu A. W. (2) można dostrzec zamiar włączenia przedmiotu leasingu i postępowania z nim jak właściciel. Świadczy o tym w pierwszej kolejności zatrzymanie przedmiotu leasingu. Nie sposób dać przy tym wiarę oskarżonej, która wskazywała, że nie miała świadomości tego kto jest właścicielem pojazdu i nie rozróżniała umowy kredytu od umowy leasingu. Wszak jak sama przyznała nie był to pierwszy raz, gdy zawierała taką umowę i nie pierwszy raz była

zmuszona do oddania przedmiotu leasingu (k. 251v). Zatrzymaniu temu towarzyszyło ukrycie pojazdu przed właścicielem. Jak zeznał P. G. nie udało się w drodze windykacji odzyskać pojazdu, a jak zeznał D. W. auto przewożone jest z miejsca na miejsce, "raz stoi w K., raz u kolegi w innej miejscowości" (k. 254). Zatrzymaniu pojazdu wbrew twierdzeniom oskarżonej nie towarzyszyły żadne działania zmierzające do wznowienia umowy, czy podjęcia innych działań zmierzających do wykupu pojazdu. Dopiero po wszczęciu postępowania karnego udzielono pełnomocnictwa Kancelarii (...), która podjęła próby ugodowego załatwienia sprawy. Co istotne nawet wówczas oskarżona nie dążyła do wznowienia umowy, czy wykupu pojazdu kwestionując wyliczenia związane z rozliczeniem umowy leasingu. Nie sposób nie dostrzec i tego, że działania te nie były przez nią inicjowane, a stanowiły wyłącznie odpowiedź na pozew M. (...). Zdaniem Sądu powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują na to, że oskarżona działała z zamiarem zatrzymania cudzego mienia dla siebie, czym wypełniła znamiona

strony podmiotowej przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Reasumując stwierdzić należało, że oskarżona A. W. (2) swoim działaniem wypełniła dyspozycję art. 284 § 2 k.k., przywłaszczając powierzony jej na podstawie umowy leasingu samochód marki P.. Oskarżona nie mogła z nim postąpić jak właściciel. Mogła z nich korzystać tylko na podstawie warunków zawartych w umowie i w przypadku niestosowania się do ich postanowień, w każdej chwili właściciel miał prawo żądać zwrotu przedmiotu leasingu. Oskarżona, gdy leasingodawca wypowiedział umowę, i żądał zwrotu pojazdu – nie chciała tego uczynić dążąc do włączenia cudzego pojazdu do swego majątku. Z uwagi na wartość przedmiotu leasingu (Sąd Apelacyjny w Warszawie sygn. II AKa 180/13) Sąd uzupełnił przyjętą kwalifikację o art. 294 § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. W. (2)	I	I	Wymierzając oskarżonej A. W. (2) karę pozbawienia wolności za przypisane jej przestępstwo Sąd baczył, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia

winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu. Sąd uznał, że wymierzona kara pozbawienia wolności, będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oraz uczyni zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 k.k. W przekonaniu Sądu kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze roku pozbawienia wolności spełni stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonej. Winna ona unaocznic oskarżonej naganność jej zachowania, oraz zapobiec powrotowi do naruszania przez nią porządku prawnego. Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona kara z jednej strony powinna odstraszać potencjalnych sprawców tego rodzaju występów, a z drugiej ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, winna pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonej. Na korzyść oskarżonej przemawiało także to, iż do przywłaszczenia przedmiotu leasingu doszło po znacznej spłacie samochodu. Nie można bowiem nie dostrzec i tego, że oskarżona nie działała

			<p>od początku z zamiarem przywłaszczenia, lecz pojawił się on wraz z trudnościami finansowymi i wypowiedzeniem umowy leasingu po spłacie istotnej części wartości pojazdu. Jej działanie nie miało zatem charakteru zorganizowanego i zaplanowanego już w trakcie zawierania umowy. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał natomiast dużą społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżoną czynu. Oskarżona dokonała przywłaszczenia samochodu o dużej wartości, nadużywając zaufania leasingodawców, którzy w ramach zawartych umów, powierzyli jej swoje mienie. Jej działanie uderzało w tak ważne dobro prawne, jakim jest prawo własności.</p>
A. W. (2)	II	I	<p>Sąd, kierując się dyrektywami z art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. uznał, iż oskarżonej A. W. (2) można wystawić pozytywną prognozę kryminologiczną i orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu już sama reakcja karna wymiaru sprawiedliwości będzie dla oskarżonej stanowić wystarczającą przestrozę i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez nią przestępstwa. Sąd uznał za wystarczające</p>

			<p>dla osiągnięcia celów kary i zapobiegnięcia powrotowi na drogę przestępstwa zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.</p> <p>Określając wobec oskarżonej okres próby, Sąd miał na względzie to, iż będzie on mobilizował ją do przestrzegania porządku prawnego, bowiem każde jego naruszenie może prowadzić do zarządzenia wykonania zawieszony kary. Sąd uznał przy tym za zasadne nałożenie na A. W. (2) obowiązków probacyjnych w postaci zobowiązania do informowania Sądu o przebiegu okresu próby. Obowiązek ten spełni cele wychowawcze i resocjalizacyjne i pomoże w prawidłowym ukształtowaniu społecznie pożądanym postaw oskarżonej.</p>
A. W. (2)	III	I	<p>W oparciu o art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł obowiązek kompensacyjny naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Kierując się okolicznościami niniejszej sprawy, Sąd uznał za zasadne aby, przy obliczaniu szkody od faktycznej wartości rynkowej pojazdu odliczyć uiszczone przez A. W. (2) raty leasingowe i zobowiązać ją do zapłaty</p>

			na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 74.386,42 zł.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV	Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł na art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.		
7. Podpis			